

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଦୁଇ ନିଗ୍ରହ କର ଯେ ମୁଁ ଏକ ଆତ୍ମା, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଆରମ୍ଭ କର ତେବେ ବାବା ମନେ ପଡିବେ, କୌଣସି ପାପ ହେବ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କର୍ମାତୀତ ସୂଚିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ମେହନତ ସମସ୍ତତଃ କରିବାକୁ ହେବ ? କର୍ମାତୀତ ସୂଚିର ପାଖାପାଖି ଅବସ୍ଥାର ଚିହ୍ନ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- କର୍ମାତୀତ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ନିଜର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ଆୟତ୍ତରେ ରଖିବାର ମେହନତ କର । ଅଭ୍ୟାସ କର ଯେ ମୁଁ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ନିରାକାର ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ନିଜର ସମସ୍ତ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯିବେ — ଏହା ବହୁତ କଠିନ ପରିଶ୍ରମର କଥା । ଯେତେ ଯେତେ ତୁମେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାର ନିକଟତମ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ସେତେସେତେ ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ଶୀତଳ ଏବଂ ସୁଗନ୍ଧିତ ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ସେଥିରୁ ବିକାରୀ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବାହାରିଯିବ । ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ଏକଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା କାହାପ୍ରତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି — ଶିବବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜ ରୂପ, ତେଣୁ ନିଗ୍ରହ ଭାବରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ କଥାବାରତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଶିବବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଶବ୍ଦରୁ ହିଁ ଜଣାପଡିଯାଉଛି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା କୁହାଯାଉଛି । ସୃଷ୍ଟିର ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ବାବା ପରମଧ୍ୟାନରେ ରହୁଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଗ୍ରହ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହି କଥା ଉପରେ ନିଗ୍ରହ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତାହା ଆତ୍ମା ହିଁ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରେ ଅଛି ତାହା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କଠାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ଯାହାକୁ ଶୁଣି ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ବରଣଣା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ତେବେ ଯାହା ବି ପାଠ ପଢିଥା’ନ୍ତି, ତାହା ଆତ୍ମା ହିଁ ପଢିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରୁ ବାହାରିଗଲେ ପାଠ ପଢିପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ସଂସ୍କାର ନେଇ ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ପକ୍କା-ପକ୍କା ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣିଥାଏ ଏବଂ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ନଥିଲେ ଶରୀର ହଲଚଳ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପକ୍କା-ପକ୍କା ନିଗ୍ରହ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ — ପରମାତ୍ମା ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଶୁଣୁଛୁ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି — ଏହି କଥାକୁ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ଦେହ ହିଁ ମନେପଡୁଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଭଲ ଅଥବା ଖରାପ ସଂସ୍କାର ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ମଦ ପିଇବା, ଖରାପ କଥା କହିବା ...ଏହା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା ଏତେ ସବୁ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ନିଗ୍ରହ ଭାବରେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ସାଥରେ ନେଇଯିବ । ଯେପରି ସେଠାରେ (ପରମଧ୍ୟାନ) ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ସହିତ ରହୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ସାଥରେ ନେଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ସହିତ ନେଇଯାଉଛି, ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ, ତୁମର ପାର୍ବ ହେଲା ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରାରବଧ ଭୋଗ କରିବା । ସେଠାରେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନକୁ ଭୁଲିଯିବ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଏହି କଥାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଜକୁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ହେବାର ଅଛି ତେବେ ପରିଶ୍ରମ ବିନା କ’ଣ ହୋଇପାରିବ । ବାରମ୍ବାର ଏହି କଥାକୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏହା ନୂଆ ପ୍ରକାର ଜ୍ଞାନ । ଯେବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭୁଲି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଥା’ନ୍ତି ତେଣୁ କିଛି ନା କିଛି ପାପ ହୋଇଥାଏ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିଲେ କେବେ ବି ପାପ ହେବ ନାହିଁ, ବରଂ ପାପ କଟିଯିବ । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ କୌଣସି ପାପ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ନିଗ୍ରହ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ପଡୁଛି, ଦେହ ନୁହେଁ । ଆଗରୁ ତୁମକୁ ଶରୀରଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମତ ମିଳୁଥିଲା, ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଶରୀରୀତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ବିଲକୁଲ ନୂଆ ଜ୍ଞାନ । ଏହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସମସ୍ତେ ନୂଆ ହୋଇଯିବ, ଏଥିରେ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ବର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଅନେକ ଥର ତୁମେ ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ, ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇଆସିଛ, ସେଥିପାଇଁ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଆମେ ଆତ୍ମା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଏହି କାମ କରୁଛୁ । ଅଫିସ୍ ଆଦିରେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା କାମ କରିଲେ ଶିକ୍ଷାଦାତା ବାବା ନିଗ୍ରହ ଭାବରେ ମନେ ପଡିବେ । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ଯଦିଓ ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲ ଯେ ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ଶରୀରଧାରୀ ହୋଇ ନିରାକାରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିଲ । ନିଜକୁ ନିରାକାର

ଭାବି ନିରାକାରକୁ କେବେ ମନେପକାଉ ନଥିଲେ । ତେଣୁ ବରତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ନିଜକୁ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ଭାବି ନିରାକାର ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ବହୁତ ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରିବାର କଥା । ଯଦିଓ କେହି-କେହି ଲେଖୁଛନ୍ତି — ଆମେ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ଯୋଗ କରିଲୁ । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସବୁବେଳେ ଶିବବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ସବୁବେଳେ କେହି ମନେ ପକାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ସବୁବେଳେ ମନେ ପକାଇବେ ତେବେ ଆଗରୁ ହିଁ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ । କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ତ ବହୁତ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ଦ୍ଵାରା ସବୁ ବିକାରୀ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବଶୀଭୂତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସତ୍ସମୁଗରେ ସବୁ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇ ଅତ୍ମ-ଅତ୍ମ ସୁଗନ୍ଧିତ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧଧୂକତ ବିକାରୀ ଅତ୍ମ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ସମୁଗର ମହିମା ମଧୁସ୍ଵ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର, ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସ୍ଵାସ୍ତର ନୂଆ ଦୁନିଆ, ବୈକୁଣ୍ଠ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାକାର ଚେହେରା, ରାଜମୁକୁଟ ଆଦି ଏଠାରେ କେହି ତିଆରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ସାକ୍ଷାତକାରରେ ଦେଖି ଆସୁଛ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ କେହି ସେହିଭଳି ମୁକୁଟ ତିଆରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବାଞ୍ଜୁର ସମ୍ପ୍ରତି ଦ୍ଵାରା ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଭଲ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯୋଗ କରି କରି କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲେ ସବୁ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ । ଅତ୍ମ-ଅତ୍ମ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁଗନ୍ଧିତ ହୋଇଯିବ । କୌଣସି ପରକାରର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ସବୁ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଆସୁଛି । ଏହି ଶରୀର କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବେ ପବିତ୍ର ହେଉଛି, ଶରୀର ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶରୀର ସେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ହେବ, ଯେତେବେଳେ ତୁମକୁ ନୂଆ ଶରୀର ମିଳିବ । ଅତ୍ମ-ଅତ୍ମ ସୁଗନ୍ଧିତ ହେବ — ଏହି ମହିମା ହେଉଛି କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କର । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ିଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଗୀତାରେ ଏହି ଶବ୍ଦ କେତେ ସପକ୍ଷ ରୂପେ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଯେଉଁମାନେ ମୋର ଭକ୍ତ ଗୀତା ପାଠୀ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପୂଜାରୀ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିବେ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେବତାମାନଙ୍କ ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଅ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶିବଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ବି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଗୁଣାଣୀ କରି ମଧୁସ୍ଵ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିରକୁ ଭେରକୁ ଭେର ଯାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଶିଖି ମଧୁସ୍ଵ ଚଢ଼ିଯାଉଛନ୍ତି । କାହିଁକିନା ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଉଚ୍ଚରେ ତିଆରି କରାଯାଇଥାଏ । ଶିବବାବା ମଧୁସ୍ଵ ଆସି ଶିଖି କଥା କହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମ, ଧ୍ୟାନ ସବୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଉପରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ବଦ୍ରିନାଥ, ଅମରନାଥରେ ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଅଛି । ବାବା ଏବେ ଆମକୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଶରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧୁସ୍ଵ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏଠାରେ ଗୁରୁ ଶିଖର ମନ୍ଦିର ମଧୁସ୍ଵ ଉଚ୍ଚ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଶିବବାବା ଆସି ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ସମମୁଖରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧୁସ୍ଵ ରହିଛି । ବାବାଞ୍ଜୁ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଏ କହିବ ଯେ — ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ମଣ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି । ଏକଥା କେବଳ ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସତ୍ସମାରାୟଣଙ୍କର କଥା ମଧୁସ୍ଵ ଶୁଣୁଛ । ଦୁନିଆରେ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବା କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆଗରୁ କ’ଣ-କ’ଣ ସବୁ ହୋଇଥିଲା । ଯାହାକୁ କାହାଣୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ତୁମକୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହି କାହାଣୀ ତୁମକୁ ବହୁତ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ କରାଇଥାଏ । ଏହିକଥା ସର୍ବଦା ମନେ ରଖି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବା ଉଚିତ୍ । କାହାଣୀ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ତୁମେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବା ମିଷ୍ଟଦିକ୍ଷା ତିଆରି କରୁଛ । ଫି ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଦେବତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଏହା ହେଲା ସତ୍ସ-ସତ୍ସ କାହାଣୀ, ଯାହାକୁ ଅନ୍ୟ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ପ୍ରକୃତ କାହାଣୀ ଅଟେ । ଯାହାକୁ କି ଚୈତନ୍ୟ ବୃକ୍ଷପତି ବାବା ବସି ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ପବିତ୍ରତା । ତୁମେ ପବିତ୍ର ନ ହେଲେ ଧାରଣା ମଧୁସ୍ଵ ହେବ ନାହିଁ । ଯେପରି ସିଂହୀର କ୍ଷୀରିକୁ ରଖିବା ପାଇଁ ସୁନାର ପାତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ, ତେବେ ଯାଇ ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ । ତେବେ ଏହି କାନ ମଧୁସ୍ଵ ପାତ୍ର ସମାନ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ଏହା ସୁନାର ପାତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ବରତ୍ତମାନ ପଥରର ହୋଇଯାଇଛି । ଯେବେ ଏହା ସୁନାର ପାତ୍ର ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ । ତେଣୁ ବହୁତ ଧ୍ୟାନର ସହିତ ଶୁଣି, ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି କାହାଣୀ ତ’ ବହୁତ ସହଜ, ଯାହାକି ଗୀତାରେ ଲେଖାଯାଇଛି । ଏହି କାହାଣୀକୁ ଶୁଣାଇ ଗୀତାପାଠୀମାନେ ରୋଜଗାର କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଶ୍ରୋତାତ୍ମକଠାରୁ ତାଙ୍କର ରୋଜଗାର ହୋଇଯାଉଛି । ସେହିପରି ଏଠାରେ ତୁମର ମଧୁସ୍ଵ ରୋଜଗାର ହେଉଛି । ଉଭୟ ରୋଜଗାର ଚାଲିଛି । ଉଭୟ ବ୍ୟାପାର ଅଟେ, ପାଠ ମଧୁସ୍ଵ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ ପବିତ୍ର ରୁହ । ଏପରି ଆଉ କେହି କହୁନାହାନ୍ତି, ନା ସେମାନେ ମନମନାଭବ ରହୁଛନ୍ତି । କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ ଏଠାରେ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବେ ନାହିଁ, କାହିଁକିନା ଭରଷ୍ଟାଚାରରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ ତେବେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପବିତ୍ର କୁହାଯାଇଥାଏ, ନୁହେଁ କି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧୁସ୍ଵ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ହେଉଛି ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ଧର୍ମ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମତେ ମନେପକାଇଲେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଭାରତରେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ହିଁ ଚାଲୁଥିଲା । ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ବାଲାଞ୍ଜୁ ସହିତ ତୁମର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଉଭୟଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉଭୟ ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଚାଲିଲେ ଠିକ୍, ନଚେତ୍ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥାଏ ।

ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ହିଁ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥାଏ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତସତ୍ତ୍ୱରେ ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥିବ, ଏଭଳି କେବେ ଶୁଣିନଥିବ । ଏଭଳି କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ ଯେବେକି ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ କଣ କେବେ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେବ ! ଏଠାରେ କନ୍ୟାମାନେ ତାକୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ବଞ୍ଚାଅ । ବାବା ମଧ୍ୟ ପରାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ବିକାରୀ ହେଉ ନାହିଁ ତ ? କାହିଁକିନା କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ନା । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଏକଦମ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି କାମ ବିକାର ସମସ୍ତତାକୁ ମୁଲ୍‌ସ୍ୱର୍ଗୀନ କରିଦେଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ୨୩ ଜନ୍ମ ତୁମେ ବେଶ୍‌ଲାଲ୍‌ସ୍ତରେ ରହୁଛ, ଏବେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଶିବାଳୟକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ତୁମେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରୁହ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ଶିବାଳୟ ସ୍ୱାର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବ । ତଥାପି ବି କାମ ବିକାର କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । କେତେ ହଇରାଣ କରୁଛି, ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ କରାଉଛି । ତେବେ ଏହି ଆକର୍ଷଣକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେବେ ଘରକୁ ଫେରିବାର ଅଛି ତେବେ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶିକ୍ଷକ କ'ଣ ସବୁବେଳେ ବସି ରହିବେ । ପାଠପଢ଼ା ଅଳ୍ପ ସମୟ ଚାଲିବ । ବାବା କହିଦେଇଛନ୍ତି, ଏହି ବରହମା ମୋର ରଥ ଅଟନ୍ତି ନା । ରଥର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ସର୍ବଦା ଅମର, ମୋର ନାମ ମଧ୍ୟ ଅମରନାଥ ଅଟେ । ପୁରନ୍ଦରମ୍ ନେତ୍ରନିଧୀରୁ ଅମରନାଥ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଅମର କରିଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ପୁରନ୍ଦରମ୍ ନେଉଛ । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମକୁ ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ମୁଖ ସ୍ୱାର୍ଗ ଆଡ଼କୁ, ପାଦ ନରକ ଆଡ଼କୁ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପୁଣି ତୁମେ ନରକ ଆଡ଼କୁ ମୁଖ କାହିଁକି କରୁଛ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଭୁଲ ହୋଇଗଲା, ମୁହଁ ଏପଟକୁ ହୋଇଗଲା, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ଓଲଟା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଉଥିବାରୁ ଓଲଟା ହୋଇଯାଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ ସବୁ କିଛି ଜଣାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ବି ମାଗିବାର ନାହିଁ ଯେ ବଳଦିଅ, ଶକ୍ତି ଦିଅ । ବାବା ତ ଆମକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି — ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହିଭଳି ହୋଇପାରିବ । ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଏତେ ସାହୁକାର ହେଉଛ ଯେ ୨୧ ଜନ୍ମ କେବେ କାହାଠାରୁ ମାଗିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ଏତେ ସବୁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆମକୁ ଅସରନ୍ତି ରୋଜଗାର କରାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ଯାହା ଲଚ୍ଛା ତାହା ନିଅ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । ତୁମର ଯାହା ଲଚ୍ଛା ତାହା ନେଇପାରିବ । ଯଦି ଭଲ ଭାବରେ ନ ପଡିବ ତେବେ ପ୍ରଜାକୁ ଚାଲିଯିବ । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ । ଆଗକୁ ତୁମର ଢେର ମିଷ୍ଟନିଷ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯିବ, ତୁମକୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ହଲ, କଲେଜ୍ ମିଳିବ, ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେ ସେବା କରିବ । ବିବାହ ଆଦି କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ହଲ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ତୁମେ ବୁଝାଇବ — ଶିବ ଭଗବାନଭବାତ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଏଭଳି ପବିତ୍ର କରୁଛି, ତେବେ ଏହାର ଚରଷ୍ଟିମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ହଲ ଦେଇଦେବେ । କୁହ ଭଗବାନଭବାତ — କାମ ମହା ଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଦୁଃଖ ପାଇଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ହଲ ମିଳି ଚାଲିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ କହିବ ଠୁ ଲେଟ୍ (ବହୁତ ଡେରି ହୋଇଗଲା) । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କ'ଣ ତୁମକୁ ଖାଲି ଏମିତି ନେଇଯିବି କି ଯାହାର ମୋତେ ଭରସା କରିଦେବାକୁ ପଡିବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଗୋଟି ଗୋଟି ପଇସାରେ ତଲାବ ହୋଉଛି । ବାକି ତ' ସମସ୍ତତାଙ୍କର ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ବାବା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସର୍ବାଙ୍ଗ (ସୁନା, ରୂପାର ବ୍ୟବସାୟୀ) ଅଟନ୍ତି । ବାବା ସୁନାର, ଧୋବି, କାରିଗର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲ୍‌ଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାବା ଯେଉଁ ସତ୍ତା-ସତ୍ତା କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ବାବାଙ୍କୁ କିଛି ବି ମାଗିବାର ନାହିଁ । ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିଜର ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ଶରୀର ପ୍ରତି ଥିବା ଆକର୍ଷଣକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ଶୀତଳ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦେହର ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିତ ରହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ସଦା ବିଦୟା ହୁଅ ।

ସର୍ବଦା ନିଜର ଏହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିତ ରୁହ ଯେ — ମୁଁ ବିଦୟା ରତନ ଅଟେ, ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟେ.... ତେବେ ଯେଉଁଭଳି ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ କରିବ ଲକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଦେଖାଯିବ । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣାନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ସେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନିଜର ଏହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରୂପୀ ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଅ କାରଣ ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ କରିଥିବା ଆତ୍ମାତ୍ମକର ଆଦେଶକୁ ହିଁ ପାଳନ କରାଯାଏ । ତେଣୁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ରୁହ ତେବେ ବିଦୟା ହୋଇଯିବ । ସଂଗମଯୁଗ ହିଁ ସଦା ବିଦୟା ହେବାର ଯୁଗ କାରଣ ଏହି ବରଦାନ ସଂଗମଯୁଗକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ତେଣୁ ବରଦାନୀ ଆତ୍ମା ହୋଇ ବିଦୟା ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସବୁ ପ୍ରକାରର ଆକୃତି ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥବା ଆତ୍ମାନାମେ ହିଁ ଶିବଶକ୍ତି ପାଣ୍ଡବସେନା ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***